

Наталля ЦВІРКО

Цвірко Наталля Лявонаўна нарадзілася 01.07.1980 г. на ст. Скрыбаўцы Шчучынскага раёна Гродзенскай вобласці. Скончыла Скрыбаўскую сярэднюю школу, Гродзенскі ўніверсітэт імя Я. Купалы. Працавала ў школах Гродзенскага раёна і г. Мінска. Цяпер працуе настаўніцай беларускай мовы і літаратуры Скрыбаўскай сярэдняй школы. Стварае паэзію для дарослых і для дзяцей. Творы рэгулярна з'яўляюцца на старонках раённых, абласных і рэспубліканскіх перыядычных выданняў, сярод якіх: "Малодосць", "Нёман", "Бярозка", "Вясёлка", "ЛіМ", "Беларуская мова і літаратура", "Настаўніцкая газета". З'яўляецца пераможцай конкурсу прысвечанага 100-годдзю з дня нараджэння Э.Агняцвет (1месца), конкурсу "Песняры Гарадзенскай зямлі" (3месца), уладальніцай спецыяльнага прызга конкурсу "Гродна – культурная сталіца Беларусі-2014", фіналісткай абласнога літаратурнага конкурсу рукапісаў імя Цёткі (Алаізы Пашкевіч). У верасні 2015 г. у спецыяльнай серыі СПБ "Малая паэзія Беларусі" выйшаў зборнік вершаў Наталлі Цвірко "Крылы забытых мар". Таксама вершы надрукаваны ў двух калектыўных зборніках: "У прыгаршчах Айчыны" і "Пяшчота верасу". У шэрагах Саюза пісьменнікаў Беларусі – з сакавіка 2017 года. Піша на беларускай і рускай мовах.

Наталля ЦВІРКО
ЛІРЫКА

Цішыня засцілае сцежкі,
Вецер ціха лісцём шамаціць.
Нібы лета апошняя ўсмешка,
Павуціння танюткая ніць.

Асцярожна яна дакранецца
Да рукі тваёй сонца цяплом.
Хутка восень дажджамі пральецца,
Узмахнуўшы птушыным крылом.

А за ёю, нясмела і сціпла,
Белы снежань усю зямлю
Чыстым снегам сваім засыпле,
І прагоніць тугу тваю.

І пакуль, цеплынёй сагрэты,
Не пакліча квяцісты май,
Прывітанне апошняе лета
Ты ў сэрцы сваім захавай.

Хлопья белого снега
Касались твоих ресниц.
А счастье было до неба,
Без всяких земных границ.

А счастье было без края
И чистым, как этот снег.
Печали не замечая,
Он падал сверху на всех.

Хлопья белого снега
Кружились над головой.
Сказку дарило небо,
Сказку для нас с тобой.

Зима заблудилась на улицах сонных,
Мороз оставляет на окнах узоры.
И вьюга в наряде из лёгких снежинок
Свой танец опять до утра закружила.
Озябшие звёзды сияют несмело,
И город вдруг стал заснежено-белый.
Но даже в холодные эти метели
Любовь твоя снова мне сердце согреет.

Я стану твоей надеждой
Среди потускневших дней.
А всё, что случилось прежде,
Лишь счастья скупая тень.

Весь мир может поменяться,
И всё может быть не так.
Но всё же нельзя бояться
Мечту удержать в руках.

И тем, где светлее небо,
Будет опять рассвет.
И где бы сейчас ты не был,
Желанный увидишь свет.

Забудзецца вясна і лета,
І першы снег і лістапад.
Забудзецца і нават гэта –
Такі знаёмы твой пагляд.

Усё забудзецца аднойчы,
Усё паволі так міне.
Чаму ж святлом у цёмнай ночы
Каханне ўсё ж такі жыве?

Спытай аб важным ў цішы...
І хай яна табе адкажа,
І таямніцы ўсе душы
Адчыніць нават і пакажа.

Спытай аб важным ў цішы...
Сам-насам з думкамі сваімі.
Адказ у глыбіні душы.
Нажаль, пра гэта ўсе забылі.

Ноч рассыпае шчодро зоры
На цёмным неба палатне.
Свае карункі і ўзоры
Мароз малюе на акне.

Заціхлі ў шэрані ўсе дрэвы,
Іх сонны вецер не кране.
Святая ноч! І зноў ты верыш,
Што шчасце дом не абміне.

І снег паволі лёгка, чысты
Схавае крыўды і тугу.
Я гэтай ночы ўрачыстай
Святло ў сэрцы зберагу.

Калі б заснежанае ранне
Згубілася ў небыцці,
Я адпусціла бы каханне,
Ляці, трывожнае, ляці!
Ды толькі не згубіцца ранню,
У памяці ўсё ярчэй.
відаць, мне не забыць кахання,
як не забыць тваіх вачэй.

Пацалункам восені нясмелай
Дакраніся да тмаёй рукі.
Адшумела лета, адляцела
За чужыя моры-берагі.

Адшумела звонкімі дажджамі,
Адшумела птушак гаманой.
І ніхто не ведае, не знае,
Што маё каханне не са мной.

Не са мной світанні сустракаешь,
Не са мной праводзішь вечары.
Толькі думкі ты мае займаеш
Зноў ад першай зоркі да зары.

Пацалункам восені нясмелай
Дакраніся, нібы незнарок.
Адшумела лета, адляцела,
Толькі хутка вернецца здалёк.

Далёка ў стоенай цішы
На сцежках невыпіты дзень.
У квецені белыя вішні
Схаваюць вандроўніка ў цень.

А сонца ў небе высока,
Дарога бясконца бяжыць.
Што лўс твой яшчэ так далёка,
Неварта сябе ў тым вініць.

І зменіцца смутак надзеяй,
І стане на сэрцы святлей.
Шкада, што чакаць мы не ўмеем
Адзінага з сотні людзей.

Ты абяцаў мне цэлы свет,
Такі вялікі і бясконцы.
Але на кветкі выпаў снег,
І засланілі хмары сонца.
Ты абяцаў надзеяй стаць,
Забраць ўсе мае трывогі.
Але навошта абяцаць
Было дарэмна столькі многа.

У восені патоне смутак.
Дарог нязведаных прастор.
Калі каханне быццам мука,
Жыццё нібыта прыгавор.

На павуцінні ззяюць кроплі,
Сплывае ранішні туман.
Даўно ўжо колеры пablёклі,
Бо абяцанні ўсе падман.

І на далоні ліст апалы,
Нібы былога ўспамін.
Ты быў адзіным, што кахала,
А стаў далёкім і чужым.

Упадуць кроплі першыя дажджу,
Нібы збавенне ад спякоты летняй.
І іншым я даўно ўжо даражу,
І іншы стаў маёю марай светлай.
Ты не чакай, што вернецца яшчэ
Былое наша кволае каханне.
Рака назад ніколі не цячэ.
Навошта зноў падман і пакаянне.

Забытае рэха крокаў
На сцежках, зарослых травой.
Вось і сталі ўсе папрокі
Ранішняй, чыстай расой.
Забытае рэха надзеі,
У вокнах далёкіх святло.
Вось і сталі ўсе завеі
Шчодрым вясны цяплом.
Забытае рэха кахання,
Белых пялёсткаў снег.
Вось і высахлі слёзы растання,
Змяніў іх шчаслівы смех.

Расыпае вечар зоркі ў паднябессі,
і ад слоў гарачых сэрца так заб'ецца.
Напявае вецер ледзве чутна песню,
вось яно каханне – нам не падаецца.
І вяслуе месяц па дрыготкіх хвалях.
Недзе ля каліны ты мяне чакаеш.
Засцілае вечар сцежкі цішынёю,

Засынае вецер недзе за ракою,
І туман бялюткі сцелецца паволі.
Сцежкай вечаровай крочым мы з табою
Раскрывае вечар казкі-таямніцы,
І даносіць вецер водар медуницы,

Капли дождя. Напротив
Губы твои и глаза
Дождь был совсем не против
Тебе обо мне рассказать.

О том как светло и чисто
На сердце сейчас моём,
Что взгляд твой такой лучистый
Уже поселился в нём.

А капли дождя спешили
На землю скорей упасть.
В тот день мы с тобой решили
Вместе рассвет встречать.

Что там впереди случится
Неважно нам было знать.
А дождь не спешил проститься,
Струился с небес опять.

Целую вечность длиться
Наша встреча с тобой.
Мелькают года и лица,
Сменяется радость и боль.
И кажется время не властно
Над этой минутой святой.
Она так светла и прекрасна –
Встреча надежды с мечтой.

Однажды в глубине воспоминаний
Мы встретимся, наверное, с тобой.
У мыслей нет преград и расстояний,
Они ведут упрямо за собой.

И воскресить до мелочей возможно
Всё, что когда-то время унесло.
Но жаль нельзя, хотя бы осторожно,
Мне губ твоих почувствовать тепло.

Оставляя печали в прошлом,
Только радость возьми с собой.
Если думать- то о хорошем ,
Если верить- то верить в любовь.

Если глаз не поднять от ветра
И слова без конца за спиной.
Где-то есть этот лучик света,
Что упрямо ведёт за собой.

Никогда, никогда не сдавайся,
Пусть надежда тонка как нить.
Ты собой до конца оставайся,
Чтобы верить и чтобы жить.

Звонка-звонка дождж цыбаты
Ранкам крочыў каля хаты.
Намачыў усе дарожкі
І нашкодзіў нават трошкі.

Сталі лужыны, як мора,
І было тут Дашы гора:
Як ісці, а можа плысці,
Як знайсці з падворку выйсце?

Пакуль Даша разважала,
Ярка сонейка заззяла,
Прасушыла ўсе дарожкі,
Не намочыць Даша ножкі.

Што за дзіўная праява?
На дварэ ўсё так цікава.
Белым-белыя пушынкі

Ўсе засыпалі сцяжынкi.

Стрэхі белья і хаты,
І бялюткі лес кашлаты.
Цэлы свет, нібы прыбраўся.
Гэта што так пастараўся?

Дзіўна хлопчыку малому,
Што за цуда – не вядома.
Што за белья пушынкi?
Мама кажа, што сняжынкi.

Дагарае дзень за даляглядам,
Сонейка збіраецца ўжо спаць.
А гарэза-ветрык вельмі рады :
Будзе ноччу зоркі калыхаць.

Птушкі ўсе заснулі на галінках,
Кветачкі на лузе бачаць сны.
Нават сарамлівая ялінка
Дрэмле ціха побач ля сасны.

Дагарае дзень за даляглядам,
Дзеткам трэба класціся ўжо спаць.
Будуць усе світанню вельмі рады,
Будуць заўтра сонейка вітаць.

Хлопчык раз бусла пабачыў.
Кажа маме: не іначай
Змерз, напэўна, бедны ў ножкі.
Можа возьмем хоць на трошкі
Мы яго з сабою ў хату
Ды дамо яму гарбаты.
Гэтак мерзне небарака.
Ножкі сталі, як у рака.
Вельмі шкода бусляняці.
Хай пагрэецца жа ў хаце!
А пасля, як вельмі трэба,
Паляціць ізноў у неба.

Пад белым снегам засынае
Ізноў да рання ўся зямля.
Спі, мой сыноч, усё мінае.
З табой заўжды любоў мая.

Люляе ў небе зоркі вецер,
Спявае песеньку без слоў.
Цябе ад злых нягод у свеце
Хай беражэ мая любоў.

Заціхла ўсё аж да світання,
Сніць сны дзівосныя зямля.
Спі, мой сыноч, я абяцаю:
З табой заўжды любоў мая.

